

16. Marsipulami

Marsipulami

Jag har beställt en apa nu. Min lumparpolare Slobodan jobbar på tullen i Ystad och skulle fixa en åt mig. En apa eller mindre på väg till Skansen märker ingen, så han och garvade hårt. Det är en fin liten Lejontamarin (*Leontopithecus rosalia rosalia*) och jag har redan bestämt att den ska heta Marsipulami. Inte Marsupilami. Han påminner väldigt mycket om den ena gitarristen i Spinal Tap. Samma typ av frisyr. Just nu inreder jag lägenheten inför ankomsten. Han ska sova i en liten krubba bredvid min säng. Det är skitjobbigt att karva in namnet Marsipulami i trä. Tänkte ändra till Mars bara, efter Mick Mars i Mötley Crüe, men Marsipulami kändes helt rätt. Konstigt hur man kan längta så mycket efter någon man inte ens träffat. Suck.

Väntan

Hela min vardag har raserat i min väntan på Marsipulami. Jag gör te av mitt urin, jag sover i badkaret och jag misstänker att jag rivit en bärande vägg i sömnen. Allt detta eftersom jag är så spänd och nervös inför Marsipulamis ankomst. Igår gav jag mig ut på vägarna med ficklampa och en tom plastkasse för att söka roadkills. Hittade något som ser ut som en grävling, han är nästan djupfryst och har däckspår över nedre delen av kroppen. I övrigt ganska intakt. Jag känner att jag måste träna inför rollen som pappa så han ska få sova i krubban tills Marsipulami kommer hem. Då åker han ut på ändan för det sista jag vill är att det ska bli någon avundsjuke mellan dem. Ringde till min chef och sa att jag aldrig mer kommer tillbaka. Han undrade varför, jag sa att jag har förlorat ett vad och måste bli en heroinist inom tre veckor, jag pallade inte säga att jag ska bli pappa. Pappa. Vad konstigt det känns att skriva det. Någon kommer att kärleksfullt kalla mig för pappa.

Snart

Jag upptäckte till min fasa att någon stulit tangenter från mitt tangentbord under natten. Bokstäverna M, A, R, S, I, P, U, L närmare bestämt. Detta gjorde mig väldigt ledsen och förbryllad. På eftermiddagen började magen att krångla och då kom det fram lite minnesbilder. Jag käkade nog upp tangenterna i sömnen. Jag satte mig på badkarskanten och hoppades på att de skulle komma hem den naturliga vägen. Det tog längre tid än vad jag trodde. Ungefär sex timmar sammanlagt. Efter ett fyra Amelia, halva Flugornas Herre, sju Hobbexkataloger och en hålla-sig-för-att-bajsa-tävling (jag förlorade) kom M, A, R och S fram. Fan, jag skulle ha gett honom det namnet ändå hann jag tänka. Men sedan krampade det till, så pass ordentligt att jag tjöt till och välte ned en spegel. Men så ploppade I, P, U och L ut också. Jag tvättade dem omsorgsfullt med PURE NATURE LUXURY SOAP och lovade att aldrig mer släppa dem ur sikte. Jag har förresten köpt ett nitarmband och 10 kg bananer till Marsipulami. Jag vet att det kommer snackas på dagis och bland bekanta

om att han är bortskämd, men vad ska man göra om man älskar någon mer än livet självt.

Hemma

Marsipulami is in da house. Tidigt igår bankade någon på dörren vilket jag såklart ignorerade. Men när jag väl tittade ut på eftermiddagen såg jag en trälåda som låg ute i hallen. Jag hörde hur han rörde sig nervöst därinne. Han verkade klösa mot väggarna och pep hela tiden. Det kändes betryggande på något sätt. Att han också var nervös och förväntansfull. När jag stack ned ett finger genom tithålet för att hälsa bet han mig. Det gjorde väldigt ont men jag är säker på att det var ett kärleksbett. Lite som när fulla killar ska brottas.

Eftersom han var så nervös så lät jag honom sitta där ett tag. Jag ville att han skulle vänja sig vid lukterna och min röst. Hämtade nitarmbandet och ett trettiotal bananer. Sedan öppnade jag locket snabbt och kastade ned allt. Under den korta sekunden vi hann få ögonkontakt hann jag se att han såg skrämmd ut. Förmodligen för att jag var nästintill naken. Jag hade en röd handduk runt höften och tuperat hår, allt för att likna Mowgli. Marsipulami har ju knappast sett stadsbor förut och jag ville att han skulle känna sig som hemma. Jag har även köpt enorma mängder av blommor som nu ockuperar stora delar av lägenheten. Min stereo spelar Sounds of the jungle på repeat. Efter det att 30 bananer och ett nitarmband landade i lådan var han väldigt tyst. Jag fick lust att ringa till alla vänner och berätta att Marsipulami äntligen är hemma. Kanske till och med ringa Mor och Far. Jag glömde i mitt temporära lyckorus att jag varken har telefon eller vänner.

Jag satte mig på sängkanten i väntan på att Marsipulami skulle äta klart och vilja bli rapad. Men något i mig, kanske modersinstinkten, signalerade att något var fel. Öppnade försiktigt locket och tittade ned. Där syntes bara ett gult hav av bananer och en liten hand som stack upp. Det påminde mig om när jag försökte begå självmord genom att kväva mig själv i bollhavet på McDonalds. Det var en sen natt förra hösten och psykologen kallade mig retsamt för Bekräftelsestorsken i en månad. Jag förstod nu att jag gett honom alldeles för många bananer så jag drog upp honom ur bananhavet. Kroppen var helt slapp och det lät som att han snyftade. Han låg länge över mina ben och hyperventilerade. Nitarmbandet var för stort för hans små handleder så jag satte det runt halsen på honom. Det fick honom att se väldigt tjugig ut. Tjugig men lite tuff också.

Efter detta gick det undan. Marsipulami är mycket nyfiken och uppmärksam. Han undersöker allt som finns i min lägenhet. Konstigt nog är han ganska ointresserad av mina skivor. Metallicas Ride The Lightning (misprint-versionen tryckt på Bernett i Frankrike 1984 med grönt i stället för blått omslag och stavfel) tittade han knappt på. Jag visade honom krubban han ska sova i och berättade hur mycket tid jag lagt ned på att skriva hans namn. Han verkade tacksam och gav mig en high-five. Eller hur många fingrar han nu har. Det enda som jag kan känna är lite jobbigt är att han är så himla uppspelt hela tiden. Han kan liksom inte bara titta eller känna på en kakburk, han måste slå på den. Helst rytmiskt. Jag hoppas han är intresserad av trummor, inte att han försöker ringa hem på något hemligt sätt.

Färsk lista över saker som Marsipulami på ett eller annat sätt lyckats förstöra:

1. Alla gardinstänger som existerar i lägenheten.

Tror jag ska köpa hantlar åt honom så slipper han hålla på och bända gardinstänger.

2. Sju tallrikar, fem glas och en vas.

Skåpluckorna är nu låsta med hjälp av en blompinne.

3. Fotografi och tillhörande ram.

Jag tänker inte hyckla eller hålla honom bakom ryggen. Marsipulami är svartsjuk. Måste skriva till Natalie Imbruglias agent igen och be om nytt foto.

4. G och D-strängen på min akustiska gitarr.

Jag vet inte ens var gitarren är vid detta laget men jag hann se att dom strängarna saknades.

5. Kudde, lakan, täcken, mattor.

Marsipulami är sådär osvenskt rättfram. Det är lite charmigt. Känner han för att kissa så kissas han.

Kurragömma & Filmtajm

Idag har vi bara glott på film och slöat. Marsipulami verkar gillar vuxenfilmer. När tjejerna stönar blir han alldeles till sig och gnuggar sig mot min kudde. Jag tror inte han är medveten om vad som händer men jag har noterat att han går igång på höftrörelser. Jag fjantade mig lite till Stayin' alive som spelades på radion just när jag klev ur duschen. Pulami skrattade högt åt mina juckande rörelser och försökte härma dem så gott han kunde. Han är överhuvudtaget väldigt sällskapssjuk. Så fort jag går och handlar sätter han sig vid fönstret, som för att demonstrativt visa att han minsann ska kolla om jag skyndar mig hem som jag alltid lovar.

Marsipulami gillar även att leka kurragömma men det höll på att gå överstyr när han fick för sig att det är okej att gömma sig utanför lägenheten. Han låste nämligen upp och tog med sig en stol till hallen där sopnedkastet är. Sedan hoppade han in dit och åkte hela vägen ned till soprummet. Detta var jag lyckligt ovetande om medan jag sökte honom i tvättkorgen och t.o.m. i spisen. Det var inte förrän på eftermiddagen när jag skulle kasta sopor som jag hörde hans gälla skrik genom nedkastet. Vi var sura på varandra hela kvällen, eller egentligen var jag inte sur, men jag var tvungen markera att det är fel att fuska när man ska leka kurragömma. Han verkade vara stött tills jag hyrde en vuxenfilm som utspelades under Pilocentiden där alla såg ut som hominider. Pulami gick fram till tv-rutan där en s.k. apmänniska med otidsenlig 80-tals mustasch var i full färd med att belägra en hona. Han slutade jucka och studerade istället tv-rutan en lång stund. Jag blev rädd att han skulle säga \"Pulami phone home\" när som helst så jag stängde av.

På kvällen läste jag en saga. Pulami började som vanligt snarka så fort jag kom till delen där Lasermannen börjar tjata om att han hela tiden missade sina offer. Jag släckte ned och drömde att jag var en chokladboll men kallades negerboll. Jag vaknade av att jag grät, men konturerna av Pulami i månskenet fick mig att somna med ett leende.

Utflykt & Hjärtmassage

Jag ville visa min vackra stad för Marsipulami. Men också ta vara på rådet som psykologen gav mig. Marsipulami verkade förväntansfull och sprallig för dagen, han kunde knappt bärga sig medan jag klädde på mig i hallen. Jag klädde honom omsorgsfullt med vantar och mössa trots att han skulle få sitta i min varma ryggsäck hela dagen. Slängde ned ett gäng bananer och en burk Nutella plus en bild på Dian Fossey. Vanligtvis får han bananer doppade i Oboypulver när han varit snäll men just idag kände jag mig frikostig. Vi började dagen med ett besök på en fotoutställning. Pulami lyssnade noggrant medan jag beskrev bilderna. Just denna dag var det en utställning om folkmordet i Rwanda så jag censurerade lite och pratade mest om de gröna träden och den stora savannen. Marsipulami skrattade gott när jag berättade att aporna käkade sig mätta på det oväntade men outtömliga förråd av kött de hittat i byarna. Själv kände jag mig lite vimmelkantig av de grafiska bilderna.

På eftermiddagen gick vi på bio. Pulami fick tyvärr inte följa med då jag var tvungen lämna in ryggväskan. Jag såg till att han höll sig road genom att gömma honom inne på damtoan. Inte för att han såg någonting, jag hade ju sett till att dra igen dragkedjan ordentligt innan vi gick hemifrån så att han inte skulle kunna smita, men han berättade sedan under skrattattacker hur roliga han tyckte människor med förstoppning lät.

Efter bion gick vi på middag. Det var en lite dyrare restaurang men endast det bästa är bra nog för Marsipulami. Jag beställde in Barderad festfilé med ädelsås och såg till att spara lite i en servett åt Pulami som snällt väntade i väskan. Jag måste ha utstrålat något för efter en timme kom en vacker dam fram och frågade om jag ville ha sällskap. Hon hade en accent som var svårplacerad men annars ett mycket behaglig sätt. Vi pratade en stund om livets alla vedermödor och jag ska erkänna att jag hade svårt koncentrera mig, jag ville bara slita ut Marsipulami från väskan och visa upp honom, men något i mig betvivlade att han skulle kunna hålla sig i skinnet. Damen blev lite närgången efter några drinkar och undrade om jag bodde på hotell i närheten. Hon pillade hela tiden på smycket som dinglade mellan hennes bröst samtidigt som hon log mot mig. Det kändes som att hon kanske hade ett vapen där innanför, eller möjligtvis gift i själva smycket, så jag låtsades spy genom att spotta ut lite matrester. Då gick hon genast iväg till ett annat bord.

Jag struntade i att ta en taxi hem och gick under stora tunga snöflingor som virvlade ned från himlen. Marsipulami verkade sova gott i ryggväskan. Jag stannade utanför en restaurang där det spelades långsam jazz. Musiken ekade mellan väggarna och höll mig sällskap när jag gick genom kvarteren. Jag stannade till utanför mitt hus och tittade mot mitt fönster. Där lyste det hemtrevligt och man kunde se konturerna av alla blommor. Där bor vi, tänkte jag. Där uppe bor du och jag Marsipulami, sa jag över axeln. Jag låste dörren

och la försiktigt ryggväskan på golvet. Klädde av mig och synade mig i spegeln. Jag fastnade med blicken på ryggväskan bakom mig. Något kändes fel.

Vände mig om och lyfte den framför mig. Den kändes tung. Han kan inte ha smitit ut. Satte väskan på sängen och drog isär dragkedjan. Marsipulami låg i fosterställning bland alla bananer och Nutellachokladen. Min första tanke var att han faktiskt inte rört något av det, för en sekund kände jag mig sårad, men jag förstod att det var allvarligare än så. Lyfte upp honom och la honom på rygg. Satte min hand över hans bröstkorg och försökte känna pulsen. Han var varm men jag kände inga hjärtslag. Satte mitt finger i hans lilla hand och väntade på att han skulle klämma tillbaka lite, precis som han alltid gjorde just när han somnade, men han var orörlig. Provade att trycka lätt på bröstkorgen för att massera hjärtat men inget hände. Bläste lite luft ned i hans bröstkorg men ingen respons där heller. Min bästa vän och livskamrat Marsipulami var död.

Jag såg det som en rubrik i huvudet. Jag såg en dödsruna, statsministerns tal på presskonferens från Rosenbad, människor på Sergels Torg som alla skulle sörja med mig. Och skuldkänslan sköljde genast över mig, som en jättevåg på väg att dränka någon. Hur kunde jag glömma att öppna ryggväskan då och då för att ge honom luft. Jag såg en oändlig ödslig väg framför mig med torra döda grenar som blåste över vägen. Denna väg skulle jag färdas på en lång tid, kanske för evigt, tills skuldkänslorna kanske en dag försvann.

R.I.P Marsipulami

Att sätta honom i jorden eller bara kasta bort honom kändes ovärdigt. Det skulle ju vara jag och Pulami livet ut. Vi skulle stötta varandra under motgångar och livets alla fallgropar. På något sätt visste jag att han skulle vara med mig även om hans hjärta inte slog längre. Att få honom uppstoppad kändes också fel. Marsipulami ska inte sitta still i någon bokhylla, och det skulle smärta mig att se honom bara sitta där. Inte kunna ta honom i min famn eller känna hans varma händer innan jag somnar. Jag ville ha honom nära mig. Resten av natten drack jag 50 % sprit till tonerna av Sinatra och skar mig med rakblad. Den fysiska smärtan ersatte den psykiska men efter alltför många glas hann jag då och då glömma att han faktiskt var död. Och när den känslan åter igen slog mig i ansiktet sjönk jag ännu djupare.

Dagen efter köpte jag ett kilo sågspån, en bågfil och en köttmixer från Homestead. Jag var tvungen dricka en halv flaska sprit och skära mig ordentligt med rakblad för att bedöva mitt sinne. Mitt mantra var att Marsipulami inte längre kan känna smärta eller glädje, men jag vet att han hade velat vara nära mig. Marsipulami kan inte känna något längre. Men han vill inte ligga i en kall grop någonstans eller bli uppäten av andra djur. När jag var klar med det värsta och den kalla alluminiumskålen var full till kanterna flyttade jag över allt till en större skål och blandade i sågspånet. Det blev en tjock träig massa, nästan som lera. Drack ännu mer sprit och höjde volymen på stereon. Sedan skar jag mig djupt i ena låret, det strilade kontinuerligt och jag kände att jag blev yr.

När jag skulle gå till badrummet för att hämta en handduk halkade jag i allt blod som låg över plastsäckarna som jag spritt över golvet. Jag kände mig svag och värdelös. \"Allt detta för att jag glömt lufta honom\", tänkte jag medan jag låg på golvet och tittade upp mot taket som under dagen fått nya blodfläckar. Efter en stund svimmade jag och vaknade inte förrän någon bankade på dörren. Jag hörde direkt att det bara var några ungar som var ute och jävlades. Blodet hade koagulerat nu och jag lyckades ta mig till badrummet för att tvätta mig. Innehållet i den stora skålen var nu riktigt torrt och fint. Jag hämtade mitt finaste örngott, som jag fått uppsytt med min älsklings namn på framsidan, sedan förde jag över allt från skålen tills örngottet var helt fullt. Den kändes lite som riktigt mjuk modellera och jag höll kudden mot mitt hjärta. Jag hoppades att han kanske kunde känna min värme och kärlek. Och att han skulle kunna höra mina tankar om nätterna när jag sov. Jag skrev mitt testamente för säkerhets skull, det innehöll bara några rader, att kudden måste vara med mig i kistan den dagen något händer mig. Det kändes tryggt och bra. Min egen pulamikudde.

Slobodan skrattade hårt när jag berättade. Han erbjöd mig en ny apa. Jag tackade vänligt men bestämt nej. Det kändes för tidigt och jag vet inte ens om jag vill ha någon ny person i mitt liv. Erbjudandet kommer stå kvar, och vem vet, om Marsipulamis syskon skulle vilja bo med mig, då kanske det skulle kännas okej igen. Och visst saknar jag honom fastän han är mig så nära fortfarande. Jag saknar hans upptåg och roliga hyss. Men nu är han i alla fall med mig allt som oftast och jag är säker på att han är samma lilla buskille fortfarande. Han kanske t.o.m. smygkissar på mig ibland. Men vad gör det. Jag älskar ju den lilla rackaren.

Marsipulami

Typ 2001 - 2005

Älskad vän

Älskad livskamrat

Du kom in i mitt liv som en virvelvind

En virvelvind jag så väl behövde

En sak vet jag säkert

Du kommer alltid vara min bästa vän

Och vara älskad i all evighet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Deltidsharmonisk med Poeter.se id #22736 innehar upphovsrätten